



Gast op 't Oostènde...

In deze rubriek in de DETO-nieuwsbrief portretteert Berto Ibbenhorst mensen die, op welke manier dan ook, verbonden zijn aan de voetbalvereniging DETO. Deze 'DETO-mensen' worden onder (vragen)vuur genomen op de plaats waar DETO's roots liggen: Het Oosteinde! Deze maand te gast Rien Simons.

Op vrijdagavond 17 november in het jaar 2006



'Rien vertelt...'

maakt Rien de tocht van Vriezenveen-West naar Vriezenveen-Oost. Eenmaal binnen lijkt het wel pakjesavond. Rien stelt zich op als een ware gentlemen. De inmiddels zwangere Sandra (goed voor de aanwas van DETO..) krijgt eerst een prachtige bos rozen voorgeschoteld. Even later tovert Rien nog een presentje uit de hoge hoed. "Ik wist dat jullie een kat hebben, dus heb ik een (knuffel)hondje voor de toekomstig bambino meegenomen", zegt Rien. 'Onze kat heet n'Kufo, dan wordt dit n'Wufo bedenken we. Op naar de keukentafel dan maar. Lekker dicht bij de koelkast!

Tijdens de Tweede Wereldoorlog, op 01.01.1942 werd Marinus Hubertus Simons geboren te Maarn op

10 kilometer voor Amersfoort. In dat dorp, wat een inwonersaantal kende van 1000, woonde Rien 17 jaren. Van jongs af aan was Rien al een manusje van alles. Vakantie kende hij niet want hij was altijd aan het werk. Als bakker, schilder, kampwinkelbediende bij Simon de Wit en zelfs als ober in België. In de plaats Profondeville, op de grens van Vlamingen en Wallonië, was de kleine Rien barkeeper, ober, kok, schoonmaker en zelfs kamermeisje. Het bedrijvige van nu zat er al vroeg in. In België werkte Rien soms van 05.00u tot 02.00u. Dat zijn pas werkdagen! Alleen op zondagmiddag van 14.00u tot 15.30u was Rien vrij in zijn (werk)vakanties. Zijn vader verdiende in die tijd (jaren '50) als werkmeester in de metaal 96 gulden in de week. Onze Rien kwam met 250,- gulden per week thuis. Aan het einde van de zomer ging de familie Simons dan alsnog op vakantie. Rien betaalde. De familie Simons bestaat uit pa, ma, broer Bert (woonachtig in Putten), zus Ans (woonachtig in Nunspeet) en Rien. Aan het einde

Rien op zaterdag druk in de weer voor DETO'





van zijn tienerjaren, eind jaren '50, moest Rien het leger in en kwam bij de marine, als telegrafist, terecht. Ook daar genoot hij optimaal en kwam in landen als Noorwegen, Denemarken, Portugal, Engeland en Marokko. In die contreien werd menig terrasje opgezocht.

Eenmaal terug aan het vaste land verkaste de familie naar Amersfoort. Vader Simons was namelijk overspannen. Dit alles gebeurde op doktersadvies, meneer Simons moest de drukte opzoeken, het was te stil in Maam. Eenmaal in Amersfoort kochten vader Simons en broer Bert een café. De inmiddels 21-jarige Rien pachtte het bondsgebouw en maakte er een soort buurthuis van. Iets in de trant van wat Freek Becker met de Stamper doet. Rien organiseerde daar voornamelijk feestjes in het Amersfoortse. Alles kon en mocht bij Rien. Op een dag werd Rien gebeld door de koningin van de zigeuners (bazin over alle zigeuners). Ze was namelijk 50 jaar koningin. Niemand wou dat en ook de politie raadde Rien dit af te doen. "Zoveel politie kunnen we niet op de been brengen werd hem verteld". Rien deed het

DETO 2 kampioen in 2003: Rien tegen Robert Schipper: 'Hier doen we het allemaal voor!'



toch en ontving de bewuste avond 350 mensen. Het werd een geweldig feest en Rien maakte een omzet van 8000 gulden en er was geen trammelant. Toen aan het einde van de avond zelfs de 'dames' in een



'De jonge Rien aan het werk bij de Marine als telegrafist in het begin van de jaren zestig'

hoek zaten te pissen riep Rien de kampoudste (de verantwoordelijke) bij zich. Rien vertelde op een tactische manier dat het feestje afgelopen was en dat de zigeuners huiswaarts moesten keren. De Kampoudste: "Da's goed, maar we willen dan wel graag een paar kratjes bier van je kopen voor straks op het kamp". De zigeuners vertrokken uiteindelijk met 60 kratjes bier. De maandag erna rekenden ze keurig af! Zoiets organiseren is natuurlijk Rien ten voeten uit. 'Mensen vertellen je vaak wie goed en wie slecht is. Dat wil ik altijd zelf uitzoeken', aldus Rien. Toen in 1966, Rien was 24 jaar, het bondsgebouw werd opgeheven vertrok Rien naar Dordrecht. Hij kon daar werken in een Whirlpool showroom. Rien had inmiddels een vriendin. Ze heette Anke Herfst en Rien had haar ontmoet in Amersfoort toen ze bij een oom logeerde. Ze kwam uit Rotterdam. Na een jaartje Dordrecht trok het liefdeskoppel naar Zwijndrecht. In Zwijndrecht trouwde Rien met zijn Anke. Weer een jaar later vertrokken ze naar Rotterdam alwaar in 1970 dochter Bianca –en in 1972 zoon Stefan werden geboren. Twee jaren later, in 1974, kwam Rien weer in de horeca terecht. Dit keer vertrok de 'nomade' Rien naar Hooglanderveen, een dorp dat wederom in de buurt van Amersfoort lag. Terug dus in Utrecht. Rien werd daar beheerder van een dorps huis. Ook daar was het altijd feest. Hooglanderveen was een sportminded dorp waar bijvoorbeeld Anton Geesink trainer van de judoclub was. In dat dorps huis "De



dissel" werden buiten de gebruikelijke feestjes nog veel meer zaken georganiseerd waaronder muziekvoorstellingen. Rien maakte al vanaf zijn 7^e muziek. "Alle blaasinstrumenten die er bestaan heb ik bespeeld", vertelt Rien. Op een keer, terwijl Rien druk in de weer was in zijn dorpshuis, schoot een oud omaatje hem aan met de vraag of hij geluid op de hoorn kon krijgen die voor het omaatje lag. Ondanks het kleine ventieltje kreeg Rien imponerende geluiden uit de hoorn. Stom toevallig stond de plaatselijke instructeur van een korps majorettes (showdrumband) achter Rien en was onder de indruk. Rien werd benoemd tot instructeur hoornblazers!

Na drie mooie jaren Hooglanderveen brak het hoofdstuk Vriezenveen aan. Rien solliciteerde op een advertentie die hij in een vakblad had gelezen. "Dorpshuisbeheerder cultureel centrum De Hulle Vriezenveen". Prompt kwamen de gemeenteambtenaar van Vriezenveen en toenmalig Bondsspaarbankdirecteur dhr. Eijkelenboom, die ook voor de gemeente actief was, op bezoek in Hooglanderveen. Tijdens dat gesprek vroeg dhr. Eijkelenboom zo tussen de regels door wat voor een bank men in Hooglanderveen had. Rien, 'ach...uhh... gewoon zo'n boerenbondsspaarbankje...'. Rien wist niet dat Eijkelenboom directeur van zo'n bank was in Vriezenveen ha, ha. Het was 1977 en Rien werd

'Levensgenieter Rien met dochter Bianca tijdens carnaval'



'Rien bespeelt de bes-bas, een koperblaasinstrument en zit recht voor de dirigent'

aangenomen. Rien kocht vrijwel direct een huis aan de Koolmees waar hij nog steeds woont. Dit huis werd in de loop der jaren vooral bekend door de memorabele feestjes op 'de eerste van de eerste' die Rien jaarlijks geeft ter ere van zijn verjaardag en om het nieuwe jaar in te luiden. Tot op het moment dat Rien in Vriezenveen kwam wonen had Rien nog weinig met voetbal. Het was dan ook toeval dat Rien bij DETO belandde. Riens nieuwe buurman, Ros de Groot, vroeg Rien op een zaterdag eens mee een pilsje te drinken bij DETO. Rien Simons ging met zijn buurman mee, bleef tot sluitingstijd in de kantine en keerde huiswaarts als lid van DETO. Sindsdien is Rien nooit meer bij DETO weggeweest! Rien kan zich nog goed een anekdote uit één van zijn eerste seizoenen bij DETO herinneren. 'Toen ik begon kwam ik in DETO 10 terecht. Ik was niet echt een briljante voetballer en werd steevast als rechtsbenige op de linksbackpositie geposteed. Toch kwam je me niet makkelijk voorbij. In een wedstrijd tegen DOS kwam in de rust Jan Meijer, de rechtsbuiten van de tegenpartij naar me toe. Geelzwart stond op dat moment met 0 – 3 voor. Samen even een sigaretje roken, zegt die Meijer tegen me, 'we staan voor hier maar ik heb nog niet gescoord. Laat me er eens langs'. Rien antwoordde daarop, 'dat is goed, maar na die ene keer wacht je elke keer op me als je me toch onverhoopt passeert



tot ik terug ben'. Zo kon het gebeuren dat die Meijer daadwerkelijk scoorde. Even later ging Meijer alleen op doel af en stopte rondom de zestien meter. 'Hé Rien waar blief ie noe'. Hij wachtte net zo lang tot Rien terug in zijn verdediging was. Jaren later haalde Bennie Webbink Rien over om scheidsrechter te worden. Rien ging daarop in en het fluiten werd een van zijn grote passies. Bennie Webbink werd en bleef Riens grootste voorbeeld!

Wat doe je op dit moment zoal bij DETO?

'Tja...wat doe ik zoal bij DETO? Velden herstellen op maandag, het kost circa 1 uur per veld om dat te herstellen. Met de VUT-ploeg doen we op dinsdag alles wat nodig is. Met 12 a 13 man zijn we dan aan het maaien, snoeien, trimmen, reclameborden schoonmaken etc. Verder draai ik kantinediensten, mede omdat ik over de vergunning beschik die DETO daarvoor nodig is. Volgens rooster ben ik druk met de geluidscabine. Ook draai ik het rad van fortuin op zaterdag, leg de wedstrijdballen en vlaggen klaar en ruim ze weer op. Op woensdagavond houd ik me bezig met het aanstellen van de scheidsrechters. Ik ben ook nog eens grensrechter bij het damesteam en verzorg (los daarvan) velerlei andere hand –en spandiensten. Tevens houd ik me binnen DETO bezig met het organiseren van evenementen buiten het voetbal. Als laatste kan ik zeggen dat als een E-jeugd trainer op maandag niet kan, ik dan de training van de E-pupillen verzorg. Op vrijdag doe ik dan de papiercontainer nog. Op zaterdag tenslotte, ben ik tegen 7.45u bij DETO en ga rond sluitingstijd weer naar huis'.

Op je 35^e levensjaar kwam je naar Twente. Vertel eens hoe de aanpassing verliep...

'In Maarn en ook in Hooglanderveen kende iedereen iedereen. Vergelijkbaar met Vriezenveen, zeg maar het gemoedelijke. In Rotterdam en Amersfoort had je een bepaalde kennissenkring en verder niemand. In een dorp vraag je iemand of je een afspraak of iets dergelijks kunt maken. Diegene kijkt dan in zijn/haar agenda en zegt, 'dan en dan kan ik'. In een stad is de reactie dan dikwijls, 'daar heb ik geen zin in'. Toen ik in Vriezenveen kwam woonde ik me dan ook meteen thuis. Het verschil dorp – stad is groter dan Twente en het Westen'.

Hoe gaat het met je familie?

'Bianca woont in Almelo en heeft 2 kinderen. Haar man is officier van justitie. Zoon Stefan is getrouwd met Jolanda Olthof en heeft eveneens 2 kinderen en woont in Vriezenveen. Mijn ex-vrouw Anke woont ook in Vriezenveen. Zij verzorgd binnenhuisbekleding.

Johan Alberts en zijn vrouw Ali gaven haar bijvoorbeeld laatst nog een grote opdracht. Op verjaardagen zie ik haar nog wel eens'.

Wat betekent DETO voor jou?

'DETO betekent 70 % van mijn leven. Als DETO mij ergens voor vraagt dan doe ik het. Of ik wil of niet. Verder ben ik erg trots op de DETO jeugd. De jeugd doet erg veel voor de club. De échte DETO-minded jongens doen gewoon goed hun best voor de club. Sommigen hebben wel drie taken. Scheidsrechter, jeugdleider en/of trainer. Magnifiek! Dan de DETO VUT-ploeg. Die zijn per jaar goed voor € 20.000,-. Door al die werkzaamheden krijgt DETO namelijk subsidie. Wel vind ik dat sommigen iets meer van hun vrije tijd voor DETO zouden kunnen opofferen. Als je bijvoorbeeld 60 scheidsrechters zou hebben en je hebt er per zaterdag 15 nodig, dan hoeft iedereen maar 1 x per maand. Nu heb je er 15 en die moeten elke week...'

Wat is nochtans je mooiste moment bij DETO geweest?

'In de midden jaren '80 werden we met B.3 kampioen (jeugdleider) in zowel de voorjaar –als najaarcompetitie. Verder het kampioenschap met DETO 2 in 2003 van de eerste klasse naar de hoofdklasse. Ik was de vaste grensrechter. Net na het behalen van die titel zeiden Robert Schipper, toen assistent trainer, en ik tegen elkaar "daar doen we het nou voor!". Dan was er ook nog mijn afscheidswedstrijd als scheidsrechter van de senioren. Ik mocht oud DETO tegen oud OWIOS fluiten. Geweldig! Wat ook zaken zijn die ik nooit vergeet is het toiletpapier verkopen met Cornelis Kobus (vader van Bertus Kobus en opa van Gerlach). Kwamen we op een bepaald moment aan de Delmaweg, geen idee waar het was, en eindigden in Mariaparochie. Alles ten bate van DETO. We waren er zo goedkoop mee dat zelfs Poet'n Joop het toiletpapier van ons kocht om het vervolgens in zijn supermarkt weer te verkopen'.

Heb je nog ambities?

'Ja, een miljoen winnen! Dan kan ik heel veel mensen gelukkig maken. Nee, geintje, ik heb alles wat m'n hartje begeert. Ik heb m'n natje en m'n droogje en kan mijn kleinkinderen af en toe wat geven. Ik ben gelukkig, het is prima zo!'

Hoe is het met je gezondheid?

'Toen ik net vijftiger was kreeg ik tijdens een intern toernooi van DETO steken rondom mijn hart. Naar de dokter wou ik niet. Edwin Strijk (toenmalig eerste

elftal keeper) zei, 'Rien ie goat naar de dokter'. Uiteindelijk bleek dat mijn kransslagaders voor 90 % dicht zaten. Ik ben toen gedotterd. Het jaar erop voelde ik weer steken in mijn borststreek. De dokter: 'welke medicijnen gebruik je?'. 'Geen', antwoordde ik. 'Ongelooflijk', zei die dokter. Sindsdien ben ik wel medicijnen gaan gebruiken en gaat het goed'.

Het is dan inmiddels alweer over twaalfen. Rien krijgt over een paar uren bezoek van een stel kozijnenmakers om vervolgens weer fris en fruitig bij DETO te verschijnen. Ik moet me ook op tijd bij DETO melden voor de lastige uitwedstrijd tegen SDC Putten. Bedtijd dus. Het was weer een gezellige avond! Met respect heb ik geluisterd naar het verhaal van Rien. Rien Simons is één van die gouden kerels waar een club het van moet hebben. Laten we blij zijn met mensen als hij!!



'Staande van links naar rechts: Rien Simons, Tom maneschijn, Slepkel (Jacco Nijhuis), Werner Wessels, Kees-jan Dasselaar, Robert Greveling, Berto Ibbenhorst, Danny van der Stelt en trainer Gerrit Oelen. Zittend van links naar rechts: Arjan van de Vegte, Edwin den Ouden, Remon Scheepmaker en Reinhart Dorman.